ரிஷி தயானந்தர்

யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார்

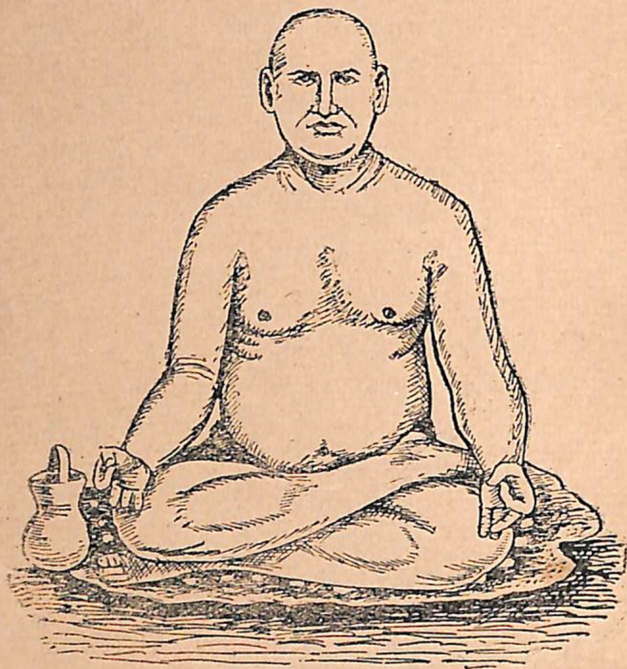

ரிஷி தயானந்தர்

முதற் பதிப்பு: ஜனவரி, 1947

கம்மர்ஷியல் பிரிண்டிங் அன் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், சென்னை

P.I. Card—MS. 120-A (For Anbu Nilayam Ty-58)

ரிஷி தயானந்தர்

ரிஷி தயானந்தர்

யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார்

அன்பு நிலயம்

இராமச்சந்திரபுரம் : திருச்சி ஜில்லா

விலை அணா 6

பதிப்புரை

ரிஷி தயானந்தர் என்னும் இக் குறுஞ்சுவடி, நவ பாரதத் தந்தையான தயானந்தரின் வரலாற்றையும், ஆரிய சமாஜக் கொள்கைகளையும் சுருக்கி விளக்கிக் கூறுகிறது. இதனை எழுதி யுதவிய யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள், தயானந்தரிடமும், அவர் இயற்றிய சத்யார்த்த பிரகாசத்திடமும் பேரன்பு பூண்டவர். சத்யார்த்த பிரகாசத்தை, அடிகள் தமிழில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்; அது விரைவில் வெளி வரும்.

தயானந்தரின் வீறுபெற்ற பிரமச்சரிய வாழ்வும், தீரமான உண்மை யுரையும், வேத ஞானமும் நம்மவருக்குப் பரவி, இந்தியர் சக்தி பெற்ற ஐக்கிய சமுதாயமாக வாழ்க!

இக் குறுஞ்சவடியை வெளியிடத் துணை புரிந்த, சென்னை ஆரிய சமாஜத் தொண்டர் திரு. எம். பி. சர்மாஜி, டி. நாராயண ஆகிய இரு அன்பர்களுக்கும் எமது நன்றியாகுக.

அன்பு நிலயத்தார்.

இராமச்சந்திரபுரம்
1—1—'1947.

கOந - க- கூடுா

பொருளடக்கம்

			பக்கம்
	பதிப்புரை	...	7
1.	தீரர் எழுந்தார்	...	9
2.	மூல சங்கரர்	...	10
3.	ஞானோதயம்	...	10
4.	விரக்தி	...	11
5.	துறவு	...	12
6.	நாடெல்லாம் சுற்றினர்	...	13
7.	குரு விரஜானந்தர்	...	15
8.	ஞானப் போர்	...	16
9.	ஆரிய ஸமாஜம்	...	18
10.	இறுதி நாள்	...	21
11.	சத்தியார்த்தப் பிரகாசம்	...	22
12.	வேத தருமம்	...	23

ரிஷி தயானந்தர்

1. தீரர் எழுந்தார்

மகரிஷிகளின் தெளிந்த உள்ளத்திற் பொங்கி யெழுந்த வேதவுண்மைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. பாரத தருமச் சோலையில் மூட முட்புதர்கள் அடர்ந்தன ; அதன் ஆற்றலை உறிஞ்சும் புல்லுருவிகளும் களைகளும் படர்ந்தன. பௌத்தம், ஜைனம், சாக்தம், சைவம், வைணவம், இஸ்லாம், சீக்கியம், கிறிஸ்தவம் முதலிய பல மதங்கள் தங்கள் அடிச்சுவடுகளை இந்த எல்லையற்ற அறவெளியிற் பதித்தன. எனினும் ரிஷிபுத்ரர் சந்ததி தீரமும், வீரமும், ஒளியும், நலமுங் குன்றியது ; வேற்றுமையும், சாதிமதப் பிடிவாதங்களும், வீண் விவகாரங்களும், வீண் சடங்குகளும் வலுத்தன. ஆரிய தருமத்தை நிலை நாட்டி, ஆரிய ஜாதியை அறிவும், ஒளியும், ஆண்மையும், வீரமும், வாய்மையும், தூய்மையும் பெற்றிலகும் தீர ராக்கவே தயானந்தர் எழுந்தார்.

அறுபத்துமூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, இருளைப் போக்கி, தாமத வுறக்கத்தை நீக்கி, ஆரியவேத தருமத்தைப் பரப்பி நாட்டுணர்ச்சியும் அறவுணர்ச்சியும் பெருகச் செய்தவர், தயானந்த சரஸ்வதியாவார். அவருக்கு இத் தேசத்தில் மிகுந்த வேலை யிருந்தது. அப்போது பாரத நாட்டார் உண்மையான வேதவழி தவறினர். ஆங்கிலம் கற்றவர் நாட்டறத்தை அறவே மறந்து, ஆங்கிலேய ராகவே முயன்று கொண்டிருந்தனர். அதுவும் படியாதவரோ, பொய் நம்பிக்கைகளிலும் இருளிலும் ஆழ்ந்திருந் தனர். அடிமை யுணர்ச்சியும், அன்னிய மோகமும் தேள் விஷம் போல் நம் சமுதாய நாளங்களில் ஏறிக்கொண்

டிருந்தன. இந்தியாவின் யோகிகளைப் புகழ்ந்த அரிஸ்தோதலனும், உலகமெங்குஞ் சுற்றிப் பார்த்து இந்தியாவிலேயே ஆத்மானந்த பரவசரான தேவரைக் கண்டதைமாகிலியனும் அப்பொழுது நம் நாட்டைப் பார்த்திருந்தால், தங்கள் சொற்களை மாற்றிக் கொண்டிருந்திருப்பார்கள். அவ்வளவு சீர்கேடான நிலைமையினின்று நம்மைத் தட்டி யெழுப்பத் தயானந்தர் முன் வந்தார்!

2. மூல சங்கரர்

கதியவார் மோர்வி சமஸ்தானத்தில் டங்காரா என்ற ஊர் இருக்கிறது. அதில் அறிவும், ஒழுக்கமும், வேதக் கல்வியும் சிறந்த ஒரு செல்வர் இருந்தார். அவர் பெயர் கர்சுஞ்லால்; அவர் தீவிரமான சிவபக்தர்; கர்மகாண்ட விதிகளினின்று இம்மிகூடப் பிசகாத வைதிகர். அவர் செய்த தவப்பயன், ஓர் அருள் மைந்தனுகப் பழுத்தது! அந்த மகனே, மூலசங்கரன் தயாராம். தந்தையின் உறுதியும், தாயின் அன்பும் இரக்கமும் தயாராமின் வாழ்வில் ஊறின. மூலசங்கரருக்கு ஐந்தாண்டில் ஆரிய பாஷை தொடங்கப்பட்டது; எட்டு வயதில் உபநயனம் நடந்தது. காயத்ரி, சந்தியாவந்தனம், புருஷஸூக்தம், ருத்திரம் முதலியவற்றைத் தந்தையே கற்றுக்கொடுத்தார். பிறகு யஜுர் வேதம் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டது. பிள்ளை, தம்மைப்போலவே வைதிகப்பழமாவானென்று தந்தை எண்ணினர். ஆனல் இந்தப் பிள்ளையின் உள்ளே ஒரு சுதந்தரச் சிங்கம் கர்ஜித்தெழுந்தது!

3. ஞானேதயம்

மஹா சிவன்ராத்திரி வந்தது. அப்போது பதினன்கு வயதுள்ள மூலசங்கரனும் தந்தையின் விருப்பப்படி சிவன் ராத்திரி மகாவிரதம் எடுத்து, இரவு முழுவதும் பட்டினியிருந்து, ஜடேசர் கோயிலில் கண் விழித்திருந்தான். வேதமும், மந்திரமும், வழிபாடும், தோத்திரமும், மூல

சங்கரரை விழித்திருக்கச் செய்தன. நள்ளிரவு வழிபாடுகள் ஆயின. பக்கத்தில் நோன்பிருந்தவர் சன்னமாகக் குறட்டைவாங்கத் தொடங்கினர். தந்தையும் துயிலின் வலைப்பட்டார்; கோயில் பூசாரியும் கண்ணயர்ந்தான். ஆலயம் குரலடங்கி யிருந்தது. நமது மூலசங்கரன் லிங்கத்திற்கு அருகே சென்று, அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். லிங்கம் அன்று மிகச் சிறப்பாக அலங்கரிக்கப்பட்டது. அதன் எதிரே நிவேதனங்கள் மூடி வைக்கப்பட்டிருந்தன. திடீரென்று எலிகள் வந்து நிவேதனங்களை உருட்டி லிங்கத்தின்மேல் ஓடி விளையாடின. மூலசங்கரன் மனதிலும் சந்தேக எலி புகுந்தது! "எல்லா முணர்ந்து, எல்லாம் படைத்து, எல்லா மளித்து, எல்லாம்வல்ல இறைவன் இதுவல்ல; இது கல்லே; கடவுளாகாது" என்று தந்தையை எழுப்பி வாதாடினன்; சட்டெனத் திரும்பி, வீடு சென்று, அன்பு வடிவான தாயார் கொடுத்த பணிகாரங்களை உண்டான். தந்தைக்கு இவனது அவநம்பிக்கை பிடிக்கவில்லை. வீரசைவராகிய தந்தை பிள்ளைக்குப் புத்தி சொன்னர், மிரட்டினர், ஒன்றும் பயன்படவில்லை. தயாராம், உருத்தொழுகையை உதறித் தள்ளினன்.

4. விரக்தி

ஒருநாள் தனது தங்கை பேதி கண்டு திடீரென்று இறந்தாள். மூலசங்கரன், உடலின் பொய்யுறவை நினைத்து வைராக்கியமுற்றான். பிறகு, தன்னை மிகவும் அன்புடன் நேசித்த மாமனும் இறந்தான். நேற்றிருந்தவர் இன்றில்லை யென்னும் பெருமையுள்ள இப்புவியின் நாடகத்தை எண்ணி எண்ணி வருந்தி, சாவை வெல்ல ஒரு வழி காணவேண்டுமென்று, நமது வீரவாலிபன் உறுதி பூண்டான். அவனுக்கு இப்போது வயது பத்தொன்பது. தந்தை இந்த மைந்தனை மணமென்னும் நுகத்தடியில்

பிணைத்துக் கட்டப் பெரிதும் முயன்றூர். சுதந்தர வுள்ளங் கொண்ட மூலசங்கரன் குடும்பக் கூட்டில் அடைபடாது, தப்ப ஒருவழி தேடினன். பிள்ளை மணவினை வேண்டாம் என்று மன்றுடியதின்பேரில் தந்தை ஓர் ஆண்டிற்கு அதை ஒத்தி வைத்தார். மூலசங்கரன் கல்வி யில் பேரார்வமுற்று, தன்னைக் காசியில் இருக்கும் ஆரியக் கல்லூரிக்கு அனுப்பும்படி தந்தையைக்கேட்டான். மகனுடைய மனப்போக்கை அஞ்சிய தந்தை, பக்கத்துக் கிராமத்திலுள்ள ஒரு பண்டிதரிடம் அவனை அனுப்பினர். அங்கும் மூலசங்கரனுக்கு உலகிலுள்ள சாவும், பிணியும், தீதும், பொய்யும், மனிதன் இவையின்றி இன்புறும் மருந்துமே நினைப்பு. இதைக்கண்ட உபாத்தியாயர், எங்கே யாகிலும் தப்பிவிடுவான் என்று அஞ்சி, மறுபடி தகப்பனு ரிடமே பையனை அனுப்பிவிட்டார். கர்சுஞ்லால் பைய னுடைய விவாகத்திற்கு மும்முரமாக ஏற்பாடு செய்தார். மூலசங்கரனுடைய மனம் வீட்டில் நிலைகொள்ளவில்லை. தன் எதிரே பரிசுத்தமான ஞானவூற்றைக் காண்பவன், வெறும் வனந்தரத்தில் தாகத்துடன் எத்தனை நாள் தவிப் பான்? தன் சுயேச்சைக்குப் பொன் விலங்குகளைத் தயார் செய்யும் தந்தையைத் தப்பிப் பிழைக்கத் தீவிர மாக எண்ணினன், வாலிபன்.

5. துறவு

அதேவந்திளையில்ன் சுற்றத்தாரைக் கடைசியாக ஒரு முறைபார்த்து, வீட்டினின்று மூலசங்கரன் தப்பி ஞன். தீ வீட்டினின்று வெளிவருபவள்போல் தன் வீட் டைத் துறந்து ஓடிய நமது வீரத்துறவி, இரவில் ஒரு கிராமக்கோயிலில் தங்கிக் கால்நடையாக ஸயால் என்ற சிற்றூர் சேர்ந்தான்; அங்கு "சுத்த சைதன்யன்" என்ற பெயருடன் பிரம்மசாரிக் கோலம் பூண்டு, யோகம்பயிலத் தொடங்கினன். அங்கிருந்து வைராகிகளுடன் கோட கங்காரா சென்று, பிறகு சித்திபூருக்குப் புறப்

பட்டான்; வழியில் ஒரு பைராகி அடியார்கள் கண்டு பிடித்துப் பையனைக் கண்டதாகத் தமது நண்பரான கர்சுஞ்லால்ஜீக்குத் தகவல் எழுதினார்.

நமது சைதன்யர், சித்திபுரியில் நீலகண்ட மஹாதேவாலயத்தில் நல்ல துறவிகளிடையே இருந்தார்; ஒருநாட் காலை திடீரென்று கர்சுஞ்லால்ஜீ எதிரே நின்றார். சேவகரும் கூடவந்திருந்தனர். பிரம்மசாரிக் கோலம்பூண்ட செல்வனைத் தந்தை சீறி வெகுண்டார்; சுத்தசைதன்யருக்கு வெள்ளை யுடுத்தித் தன் ஜாகைக்கு இட்டுச் சென்று காவலில் வைத்திருந்தார். வெள்ளை யுடுத்தினால் அவருடைய துறவும் வெளுத்துப்போகும் என்று தந்தை எண்ணினார் போலும்!

காவலர் கண்ணில் திரிபோட்டுக் காக்கின்றனர். இரவு மூன்று மணி; காவலரை உறக்கம் மயக்கியது; எது சமயம் என்று கண்கொட்டாது பார்த்திருந்த சுத்த சைதன்யர், விருட்டென்று தப்பினார்; கோவில் கோபுரத்தைச் சார்ந்து இலையடர்ந்திருந்த அரசமரத்தின் உச்சியில் ஏறி ஒளிந்துகொண்டார். தந்தைக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. சேவகர் பரபரத்து ஊரை அலசிப் பார்த்து அலுத்தனர். பையனைக் காணோம். இவ்வளவுதான் இவன் விதி என்று தந்தை ஊருக்குச் சென்றார். பகலெல்லாம் அடர்ந்த கிளைகளில் ஒளிந்திருந்த சுத்தசைதன்யர், இரவில் கீழே யிறங்கி, ஆமதபாத் வழியே சென்று பரோடாவை அடைந்தார். அங்கு சேதன மடத்தில் சுவாமி ப்ரஹ்மானந்தர் அன்பு கிடைத்து, வேதாந்தம் பயின்றார்.

6. நாடெல்லாம் சுற்றினார்

உண்மையொளியைத் தேடி நமது துறவி புறப்பட்டார். அடர்ந்த காடு, மலை, கணவாய், ஆற்றோரங்களூடு, பசி, தாகம், இடர்களைப் பொறுத்துச் சென்றார்; துறவிகளையும் அறிவாளிகளையும் நாடி, வேதமும்யோகமும்

பயின்றார்; நருமதைக்கரையில் பல அரிய சாதுக்களைக் கண்டார்; சச்சிதானந்த பரமஹம்ஸர், பிரேமானந்தர் முதலியோர் உறவால் பெரும்பயன் அடைந்தார். பூரணானந்தர் என்ற மராட்டியத் துறவியிடம் ஸந்யாசம் பெற்று, "தயானந்த சரஸ்வதி" என்ற தீக்ஷாநாமம் பூண்டார்; யோகானந்தரிடம் ஹடராஜ யோகங்களைப் பயின்றார்; கிருஷ்ண சாஸ்திரியாரிடம் இலக்கணம் கற்றார்; மற்றொரு பண்டிதரிடம் வேதமோதினர்; ஜ்வாலானந்தர், சிவானந்தர் முதலிய யோகிகளிடம் சாதனம் செய்தார்; பிறகு ஹரித்வாரம் ரிஷிகேசம் சென்று இரண்டு பிரம்மசாரிகளுடன் "தேரி" என்ற ஊரில் வாம மார்க்கிகளையும், தந்திர நூல்களையுங் கண்டு அருவருத்துக் காஷ்மீரம் சென்றார்; கங்காகிரி என்ற பெரியாரிடம் சில காலம் இருந்தார்; பிறகு இமாலயக் காடுகளிலும் மலைகளிலும் சுற்றி மஹான்களைத் தேடினர்.

ஒகி மடத்தில் மஹந்து தன் பட்டத்தைத் தயானந்தருக்கு அளித்தார். மடத் தலைமையை விரும்பாது, நமது வீரத்துறவி ஜோஷிமடம் சேர்ந்து ஆங்கு பல யோகிகளையும் பெரியோர்களையுங் கண்டார். அங்கிருந்து பதரி நாராயணம் சென்றார். பசிக்குப் பனிக்கட்டியை உண்டும் மலைமீதேறி யோகிகளைத் தேடினர். குளிரில் வாடித் திரும்பி, ராமபூர் வழியே துரோணசாகரம் சேர்ந்து, மீண்டும் துணிந்து கங்கைக் கரையை அடைந்தார். இங்கொரு பிணம் மிதந்து வந்தது. தமது கையில் ஒரு ஹட யோக நூலும் இருந்தது. ஆற்றில் நீந்தி, பிணத்தைக் கரை சேர்த்து அறுத்துப் பார்த்தார்; ஹடதாந்திர நூல்கள் சொல்லும் ஆதாரசக்கரங்கள் புலப்படவில்லை. 'அவை பொய்' யென்று அறிந்து பிணத்துடன் நூலையும் ஆற்றில் வீசினர். அதன்பின் மீண்டும் நருமதையை நோக்கித் திரும்பினர். அடர்ந்த காடுகளூடு சென்று களைத்து, அகாலத்தில் ஒரு சிற்றூரை அடைந்தார். ஜனங்களைத் தொந்

தரவு செய்ய மனமின்றி, நதியில் மூழ்கி வந்து தியானம் செய்யும்போது, கிராமத் தலைவன், பால் கொணர்ந்து கொடுத்தான்.

7. குரு விரஜானந்தர்

இவ்வாறு அறிவும், தவப்பொலிவும் பெற்றுப் பதினைந்தாண்டுகள் சுற்றி, தயானந்தர் வடமதுரையில் ஒரு பெரிய மஹான் இருப்பதாகக் கேள்வியுற்று அங்கே போந்தார். அவரே விரஜானந்த ஸ்வாமிகள்; இவர் 1779-ல் பஞ்சாபைச் சேர்ந்த கர்தர்பூரில் பிறந்த அந்தணர்; ஐந்து வயதில் அம்மை வார்த்துக் கண்ணிழந்தார்; சிறுவயதில்பெற்றோரையும் இழந்து, இடர்ப்பட்டு, உலகை வெறுத்துக் கிளம்பி ரிஷிகேசத்தில் மூன்றாண்டுகள் காயத்ரித்தியானம் செய்து சித்திபெற்று, ஹரித்வாரம் சென்றார்; அங்கு பரமானந்தரிடம் ஸந்யாசம் பெற்று வியாகரணமும் சாஸ்திரங்களும் கற்றுத் தேர்ந்தார். இவருடைய தெள்ளறிவை வியந்து, "ப்ரஜ்ஞானசக்ஷு ஸ்வாமி" என்று அறிஞர் பெயரிட்டனர். சிலகாலம் ஆழ்வார் மன்னர் வேண்டுகோட்படி அவர் அரண்மனையில் தருமசாஸ்திரம் பாடஞ்சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அதன்பின் மதுரையில் தங்கி, பல சீடர்களுக்கு வேதாந்தக் கல்வி பயிற்றினார். விரஜானந்தர், பண்டிதர்களைவிட மகரிஷிகள் வாக்கையே மதித்து வேதப்பிரசாரம் செய்தார். அதனை உலகிற்குப் பயனாகும்படி விளக்க ஒரு தக்க சீடனை எதிர்பார்த்திருந்தார்.

1860-ல் தயானந்தர், விரஜானந்தர் கதவைத்தட்டினார். "யார்?"; "தயானந்தன்." "இலக்கணம் படித்திருக்கிறாயா?"; "ஸரஸ்வதி முதலிய சில நூல்கள் பார்த்திருக்கிறேன்." கதவு திறந்தது; ஆளை நோட்டம் பார்த்தார். "என் மகனே! மஹாபாரதத்திற்கு முன் எழுதப்பட்ட வேதவுரை, மஹரிஷிகள் வாக்கு; அதையே நீ பயில்

பின்னே எழுதப்பட்டது, பண்டிதர் சரக்கு; அதை வீசி யெறி" என்றார்.

தயானந்தர், விரஜானந்தரிடம் இரண்டரை ஆண்டுகள் மிகவும் வணக்கத்துடனும் கருத்துடனும் வேதக் கல்வி கற்றார்; மிகவும் பொறுமையுடன் குருசேவை செய்தார். குரு, தன்னைச் சினங்கொண்டு அடித்தால், "சுவாமி! என்னை அடிப்பதனால் தங்கள் கைநோகுமென்று அஞ்சுகிறேன்" என்று இரங்குவார்! தான் படித்து முடிந்ததும், குருவுக்கு தக்ஷிணையாகக் கொஞ்சம் கிராம்புகளைச் சமர்ப்பித்து, "ஸ்வாமி! உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தும் தங்களுடையதே" என்றார். விரஜானந்தர், "பொறுமை மிகுந்த அருமைச் செல்வனே! இருளும் இடர்களும் உலகைக் கவர்ந்தன; சாதியும் வகுப்புச்சண்டையும் வலுத்தன; ஓரிறைவனை வணங்கி, ஒரு குலம்போல் மாந்தர் வேதப்பொருள் அறிந்தொழுக, அருமறை முனிவர் பெருமை விளங்க, சாதிசமயச் சச்சரவொழிய, உண்மையொளியை உலகெலாம் பரப்புதி; வேதக் கொடியை விண்ணுற வுயர்த்துதி. அன்பனே! உனக்கு ஆண்டவன் அருள்க!" என்று ஆசிகூறி யனுப்பினர்.

8. ஞானப் போர்

குருவின் கட்டளையைப் பெற்று வணங்கித் தயானந்தர் அருட்பணி விரதம் பூண்டு, சுத்த பிரம்மசரியத்தால் தாம் அடைந்த தேஜஸ், ஓஜஸ், வீரியம், ஞானம் எல்லாம் உலகின் தொண்டிற்கே ஆகுக வென்று புறப்பட்டார். தயானந்தர் திடபலமுள்ள கம்பீரமான வேதச்சிங்கம்; அவர் அறிவையும், ஆளையும், குரலையும், மொழியையுங் கண்டு எதிரிகள் நடுங்கினர். ஒரு சமயம் ஒரு பெரிய குதிரை வண்டியை ஒரு கையால் நிறுத்தினர்; மற்றொரு முறை தன்னைக் கொல்ல வந்த ஒரு பகைவன் வாளைப்

பிடுங்கி, அதை இரண்டு சுக்காகாக்கினர்; ஒரு பகைவன் வீசிய பாம்பை மிதித்து நசுக்கினா.

இருளிலும் அடிமை யிடர்களிலும் பரிதவிக்கும் பாரத மக்களிடம் பரிவுடனும், வேதாவேசத்துடனும் எழுந்தார் தயானந்தர்; மதுரையினின்று ஆக்ரா வந்தார்; அங்கு சந்தியா புஸ்தகம் எழுதி, முப்பதினயிரம் படிவங்கள் ஜனங்களுக்கு இனமாகத் தரச்செய்தார்; ஜெயபூரில் புராணங்களையும், உருவணக்கத்தையும் கண்டித்தார்.

ஜெயபூரில் பலரை ஊன் மது விலக்கச் செய்தார். ஆஜ்மீரில் பூஜ்யர் கிரே (Rev.Grey) டேவிட்சன் (Davidson) முதலிய ஆங்கிலேயரால் நன்கு மதிக்கப் பெற்ருர்; அதன்பிறகு, ஹரித்வாரம் கும்பமேளத்தில் கணக்கற்ற ஸந்யாசிகள், வைராகிகள், கோசாயிகள், உதாஸிகள், மன்னர், செல்வர்களிடையே, தமது 'பரமத கண்டனத்வஜ'த்தை நாட்டினர். போலியொழுக்கங்களை மண்டையிலடித்தார். அனுப்ஷஹரில் ஒரு சாஸ்திரி தாயானந்தருடன் வாதடித் தோற்று, விக்கிரகங்களை ஆற்றில் எறிந்து பணிந்தார். கரண்சிங் என்ற செல்வன், விக்ரக வாதம் புரிந்து தோற்று, தயானந்தரைக் கொல்ல வாளை ஓங்கினன்; அப்போதும் தயானந்தர் தமது கொள்கையே பேசினர். பிறகு அவன் கொலையாளிகளை விடுத்தான்; மஹானை அணுகத் தைரியமில்லாது கொலைஞர் திரும்பினர். அனுப்ஷஹரில் ஒரு பகைவன் வெற்றிலையில் விஷம் வைத்துக் கொடுத்தான்; உண்டார் மஹான்; மயக்கம் வந்தது; உடனே நௌலியும், தௌதியும் செய்து விஷத்தைக் கக்கி நலமடைந்தார்! இதை யறிந்த நண்பர், 'அப் பாவியைச் சிறைக்கு அனுப்ப வேண்டும்' என்றனர். "மக்களைச் சிறையிட நான் வரவில்லை; அவர்களை மடமையிருளினின்று விடுக்கவே உலகிற்கு வந்தேன்" என்று தடுத்தார் மஹான்! வைதிகர் தீபோலக் கிளம்பினர்; தயானந்தர், அவர்கள் சூழ்ச்சிகளையும் வாதங்களையும்

துணிந்து எதிர்த்து வென்று தன் 'ஓரிறை' வாதத்தை நிலைநிறுத்தினர். கான்பூரில் ஒரு பெரும் பண்டித சபையை வெற்றிகொண்டார். 22-10-1869-ல் தயானந்தர் வைதிகக்கோட்டையான காசிநகர் வந்தார். பண்டிதர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, சாஸ்திரங்களைப் புரட்டி, மேற்கோள்களைத் திரட்டிக்கொண்டு தடபுடலாக வந்து சூழ்ந்து வாதம் புரிந்தார்கள். மூலைக்கொரு கேள்வி கேட்டனர்; வேதச் சிங்கம் சடசடவென்று உண்மை முழக்கம்செய்தார்! கூச்சலிட்டனர்; மண்ணும் சாணியும் எறிந்தனர்; எக்களித்தனர்; எல்லாம் பொறுத்து எதிரிகள் வாயை அடக்கி, சத்திய வேதத்தை நிலை நாட்டினர் தயானந்தர். ஆயிரக்கணக்கான அன்பர் தயானந்தரை அடைந்ததைக் கண்டு, பண்டிதர் கூட்டம் வெட்கியது. காசி மன்னனே முடிவில் தயானந்தரைப் போற்றிப் பணிந்தான். ஒருபகைவன் மீண்டும் வெற்றிலையில் விஷம் வைத்துக் கொடுத்தான்; அதை உடனே கக்கி விட்டார் மகான். தயானந்தர் மூன்றுமுறை காசிக்கு வந்து, வேதவுண்மையை எல்லாருக்கும் உபதேசித்தார். பாட்னு, மாங்கீர், பாகல்புரி முதலிய இடங்களில் வெற்றி பெற்று 15-12-1872-ல் தயானந்தர் கல்கத்தா வந்தார்.

அங்கே நான்கு மாதம் பல அறிஞர்களுடன் அளவளாவினர்; அனைவரும் தயானந்தரை ஆதரித்தனர். ப்ரம்ஹ ஸமாஜத்தார் அவரை மனமார வரவேற்றனர்; கேசவசந்திரர் அன்புடன் ஆதரித்து, அவர் மொழிகளைப் பருகினர். அவரை வடமொழி பயிலச் சொன்னர் தயானந்தர். பரமஹம்ஸரும் தயானந்தரைப் பார்த்தார்.

9. ஆரிய ஸமாஜம்

முன்னே சென்ற இடங்களை மீண்டும் பார்த்து, வேதக் கொடியைப் பலமாக ஊன்றி, பிருந்தாவனம் ராதா மேளத்தில் அரிய பணி புரிந்து, 1875-ல் தாயனந்தர் பம்பாய்

சேர்ந்தார். இங்கே வல்லபாசாரியார் மதத்தைக் கண்டிக்கவே, மதத்தலைவனை ஜீவன்ஜீ, தாயானந்தரின் சமையல்காரனுக்கு ஆயிர ரூபாய் லஞ்சங்கொடுத்து நஞ்சூவைக்கச் சொன்னான். இதை அறிந்த வீரத்துறவி சமையல்காரனைக் கூர்ந்து நோக்கிக் கேட்டார்; அவன் பிழையை ஒப்புக்கொண்டான்; மஹான் அவனையும் மன்னித்தார். பண்டிதர்களை யெல்லாம் அனுப்பி, வீணாகவே, மீண்டும் தயானந்தரைக் கொல்ல ஜீவன்ஜீ கொலைஞரை ஏவினான். கொலைஞர், மகானின் வீரத்துணிவையும் கருணையையும் கண்டு மனம் மாறிச் சென்றனர். இங்கே மீண்டும் ஒரு பெரிய சபை கூட்டி, எதிர்த்த புராணப் பண்டிதர்களை வாயொடுக்கி "நதஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி" (கடவுளுக்கு வடிவமில்லை) என்று அழுத்தமாகத் தன் கொள்கையைச் சிம்மம் போல் முழக்கி வெற்றிபெற்றார். பிறகு அன்பர் வேண்டுகோட்படி ஆரியதருமப் பிரசாரத்திற்காக பம்பாயில் ஆரிய சமாஜம் ஒன்று நிறுவ வேண்டிய விதி நியமங்களை வகுத்தார். பூனாவில் இந்து சங்கத்தில் பதினைந்து சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினார். அங்கும் பண்டிதர்கள் முட்டுக்கட்டை போட்டு இடர் செய்தனர்.

இந்த வேதச்சிங்கத்தின் முன், இடர்கள் தவிடுபொடியாயின. பம்பாயில் தனது வெற்றிக்கொடியை நாட்டியதும் மீண்டும் ஒரு முறை வட இந்தியாவைச் சுற்றிப் பிரசாரம் செய்தார். இக்காலம் தமது ருக்வேத ஆதிபாஷா பூமிகையும், இன்னும் பல நூல்களையும் எழுதினார். 1876-ல் டில்லி தர்பாரின் போது தயானந்தர் அங்கு சென்று முகாம் போட்டார். பல மன்னரும் அறிஞரும் அவர் கொள்கைகளைக் கேட்டு மெச்சினர். சந்துபூரில் ஒரு சர்வமதசபை கூடிற்று. அங்கே தனது வேதக் கொடியை உயர்த்தினர். "கடவுள் எப்போது எப்படி உலகைப் படைத்தார் ? கடவுள் எங்கும் நிறைவா ? அருள் நூல்கள் எவை? முக்தியாவது என்ன ? அது எங்ஙனம் எய்

தும் ?' —என்று பல கேள்விகள் கேட்டனர். "இயற்கையி னின்று இறைவன் உலகை யாக்கினர். இறைவனைப் போலவே இயற்கையும் என்றுமுள்ளது. உலகத்திற்கு மன்வந்திரக் கணக்குப்படி 1,960,852,976 ஆண்டுகள் ஆயின. உயிர்கள், அறம் பொருள் இன்பம் வீடடையச் சாதனமாகவே ஆண்டவன் உலகை யாக்கினன். துக்க நிவிருத்தியே முக்தி. நல்லொழுக்கம், தெள்ளறிவு, வேத மோதல், நல்லோர் உறவு, யோகத்தால் புலன்களைப் பொய்யினின்று விலக்கித் தன்னை மெய்வழி செலுத்தல், ஈச்வரத் தியானம், இவையே வேதவழி. 'பரம் பொருளே! எங்கும் நிறைந்தவனே! பொய்யினின்று உண்மைக்கும், துன்பத்தினின்று இன்பத்திற்கும், இருளினின்று ஒளிக்கும் என்னை நடத்தியருள்' என்று வணக்கம் செலுத்துக, இவற்றால் முக்தியின்பம் எய்தும்" என்று சரியான விடை யளித்துப் பெரும் புகழ் பெற்றார். இந்து, இஸ்லாம், கிறிஸ்தவ அறிஞ ரும் தாயானந்தரை நன்கு மதித்தனர். லுதியானவில் ஒரு சண்டமாருதம் வீசி, மஹான் லாகூர் சென்றார். லாகூரில் ஆரியசமாஜம் ஏற்பட்டது.

குருநானகரை ஈன்ற பாஞ்சாலம், ரிஷி தயானந்தரை நன்கு போற்றியது. "கடவுள் ஒருவன்; அருவன்; எங்கும் நிறைவு; சாதி வேற்றுமை மடமை" என்னும் உணர்வு சீக்கியர் குருதியில் ஊறிப்போயிருந்தது. தயானந்தரின் ஆரியதருமக் கொடி, அங்கு பலமாக வேரூன்றியது. தயா னந்தர் புறமத மயக்கங்களினின்று வாலிபர்களை வேதவழிக் குத் திருப்பினர். லாகூர், குருதாஸபுரம், ஜலந்தர், டேராடூன், பெரோஜ்புரி, ராவல்பிண்டி, ஜீலம், வாஜிர பாது, குஜரான், மூல்தான், ருக்ரி, அலிக்ரா, மீரட், ஆஜ்மீர், லக்னோ, முதலிய பல இடங்களில் சமாஜங்கள் உண்டா யின. ஆங்காங்கு புராணிகர்கள், வாமாசாரிகள், வேததரும விரோதிகள் வாயொடுங்கினர். காசியில் ஆரியசமாஜமும்

அச்சுக்கூடமும் ஏற்பட்டது. மஹான் சென்றவிடமெல்லாம் இன்று, பொது நிலயங்களும், கலாசாலைகளும், வேதமந்திரங்களும், சமாஜங்களும் பொலிகின்றன! மீண்டும் ஹரித்வாரம் கும்பமேளத்திற்குச் சென்று, வேத கர்ஜனை செய்து, ஆரியக்கொடியைப் பலமாக ஊன்றினர். 1875-ல் பம்பாயில் தியாசபி சங்கம் ஏற்படுத்திய ப்ளாவட்ஸ்கி, ஆல்காட்டை தயானந்தர் மீரட்டில் சந்தித்து, அவர்களுடைய சமரஸ நோக்கத்தை வியந்து, சிலகாலம் அச் சங்கத்திற்குத் துணைசெய்தார். பிறகு அதன் உறவை நீக்க நேர்ந்தது.

ஆக்ராவில் ஆயிரக்கணக்கான அன்பர் ஆரியசமாஜிகளாயினர். ஆஜ்மீரில் தயானந்தர் தீ விபத்தால் வருந்திய ஏழைகளுக்குப் பேருதவி செய்தார். இச்சமயம் பம்பாய் ஆரியசமாஜம் முறைப்படி அமைந்து ஆண்டு விழா நடத்தியது. அதில் தாயானந்தர் ஆரியவேத தருமத்தைப்பற்றி வீரமாகப் பேசினர். அதன்பின் உதயபுரி மன்னன் ஸாஜன்சிங்கிற்கு ஆரியதரும நீதி புகட்டினர். அங்கு ஒரு பரோபகார சபையும் ஏற்படுத்தினர். தம் பொருளை நிர்வகிக்கத் தயானந்தர் அச்சபைக்கு உரிமை தந்தார். வேதநூல்கள் அச்சிடல், வேததருமப் பிரசாரம், பொதுக்கல்வி - இம் மூன்றிற்கே தமது பொருளைச் செலவிட வேண்டுமெனக் குறித்தார். உதயபுரி மன்னர் அவர் பணிக்குப் பெரும் பொருள் ஈந்தார். வீர எழுச்சி தரும் சித்தூர்க்கோட்டையில் ஒரு குருகுலம் அமைக்க விரும்பினர் ரிஷி. அங்கு சமாஜம் ஏற்பட்டது.

10. இறுதி நாள்

ஷாஹபூரில் சில நாட்கள் தங்கி, மன்னர் வேண்டுகோட்படி ஜோதிபுரிக்குச் சென்றார். அங்கே அரசனும் அவனை அண்டிய பிரபுக்களும் தீயவாழ்வில் மூழ்கியிருந்ததைத் தயானந்தர் பலமாகக் கண்டித்து, அறவழி புகட்டி

ஞர். ராதார் மன்னன் ஜஸ்வந்த சிங்கிற்கு மன்னறம் விளக்கினர். ஜஸ்வந்த சிங்கனே, நானிஜான் என்ற ஒரு பொல்லாத வேசை வலையில் பலமாகச் சிக்குண்டான். அவள் வைத்ததுசட்டம். தயானந்தர் வியபிசாரத்தைக் கண்டித்து சூடுபெறப் பேசினர். இதில் பொருமையுற்ற அவ்விலைப் பெண், தயானந்தரின் உணவில் விஷத்தைக் கலந்து கொடுத்து விட்டாள். அந்த வஜ்ர தேகமும் வயிற்று நோயால் வருந்தியது. என்ன வைத்தியம் செய்தும் தீரவில்லை. அங்கிருந்து மஹான் அபு பர்வதம் சென்று, ஆஜ்மீரை அடைந்தார். வைத்தியர் ஆனமட்டும் பார்த்தனர். நாடெல்லாம் செய்தி பரவியது; தந்திகள் குவிந்தன; அன்பர் குழுமினர்; ஆவலாகப் பல கேள்விகள் கேட்டனர். "இறைவனிச்சையில் இருக்கிறேன்; இவ்வுடற்கவலை வேண்டாம்; நல்ல வழியில் இறைவன் உங்களை நடத்துக! நீங்கள் சுகமாய் வாழ்க!" என்றார். இறுதி நாளில் வேதமந்திரங்கள் ஓதினர்; காயத்ரி ஜபம் செய்தார். "எல்லாம் வல்ல அருளிறைவா! நின் உளம் நிறைவேறுக! ஓம்!" என்று தமது உடற் சட்டையை 30—10—1883-ல் உதறிச் சென்றார்.

இந்தியரின் கண்ணில் கண்ணீர் பெருகியது. ஆங்கிலரும் அமெரிக்கரும் அனுதாபம் காட்டினர். தயானந்தருக்குப் பிறகு லஜபதிராய், சிரத்தானந்தர் ஆகிய இரண்டு வீரச் சிங்கங்களும் ஆரியசமாஜத்தைப் பலப்படுத்தினர்.

11. சத்தியார்த்தப் பிரகாசம்

நவயுக பாரதத்திற்கு, தயானந்தரே சுக்கிரோதயம். அவரே நம் நாட்டின் ஒற்றுமைக்குத் தடையாயிருக்கும் ஜாதி வேற்றுமைகளை நீக்கினர்; வேதத்தை எல்லோருக்கும் பொதுவாக்கினர்; உருவணக்கத்தை எதிர்த்தார். ஆரியத்தில் இணையற்ற தேர்ச்சியுள்ள தயானந்தர், பல பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தினர். அவற்றிற்கு

வேண்டிய, வேத பாடப் புஸ்தங்களைத் தாமே எழுதினார்; வேதாங்கப் பிரகாசிகை யென்னும் இலக்கண நூலும், சத்தியார்த்தப் பிரகாசம் என்னும் ஆரிய தருமநூலும் இன்னும் பற்பல அரிய நூல்களையும் எழுதிக் குவித்தார். ஹிந்தி பாஷைக்குத் தேவநாகரி எழுத்துகளை அவரே முதலில் அமைத்தார். சாதி வேற்றுமை, தீண்டாமை, பாலிய விவாகம் முதலியவற்றைச் சமூகத்தினின்று விரட்டினார். ஆண்களுக்கு இருபத்தைந்திலும், பெண்களுக்குப் பதினாறு வயதிலுமே விவாகம் செய்ய வேண்டுமென விதித்தார். பெண்களுக்குரிய சுதந்தரத்தை நிலைநாட்டினார். ஆரிய மதத்தினின்று பிறமதம் புக்கவரைச் சுத்தி செய்து மறுபடி ஆரியமதத்தில் சேர்த்துக்கொண்டார். பிரம்மசரியத்தை வற்புறுத்தி, ஆரியசமூகத்தின் சக்தியைப் பெருக்கினார். 'இந்து' என்ற வார்த்தை வேதங்களில் இல்லை; அது பிறநாட்டார் நம்மை அழைத்த பெயர். ஆதலால் சமாஜத்திற்கு "ஆரிய சமாஜம்" என்று பெயரிட்டார். வேததருமம், சமரஸ உறுதி, தேச ஒற்றுமை, அறிவு வளர்ச்சி, வீரக்கலை இவையே ஆரியசமாஜம்உபதேசிப்பது.

12. வேத தருமம்

பரம்பொருள் ஒருவன், அருவன், முதல்வன், தூயன், உண்மை யறிவின்பச் சுடர், எல்லாம் வல்லவன், எங்கும் நிறைந்தவன், எல்லையற்றவன், முதலீறற்றவன், பிறப்பிறப் பில்லோன், ஒப்புயர்வற்றோன், என்று முள்ளவன், அனைத்துளும் விளங்குவோன், எல்லாம் படைத்தவன்!

அவனை 'ஓம்' என்க; அவனையே வணங்குக!

வேதமே உண்மை அறிவு நூல்; அதைக் கற்றறிந்து கற்பித்து விளக்குதல் ஆரியர் கடன்.

மனிதா! உண்மையைப் போற்றிப் பொய்யை மறுக்கத் தயங்காதே. தருமம் அதருமம், சரி பிசகு எதுவென அறிந்து செய்வன செய். உடல் நலம், ஆன்ம நலம், சமு

தாய நலம் போற்றி அருட்பணி புரிவதே ஆரியசமாஜத்தின் முதன்மையான நோக்கம் என்பதை அறி.

மடமையை விலக்கு, அறிவைத் துலக்கு; சுயநலம் விடுத்து, அனைவருக்கும் பொதுநலம் புரிந்து நலம் பெறு.

24 அல்லது 48 வயது மட்டும் ஆண்களும், 16 அல்லது 24 வயது மட்டும் பெண்களும் தூய பிரம்மசரியம் காக்க வேண்டும்.

மாணவர்க்கு பிரம்மசரிய குருகுலங்களில் அறிவு, ஆற்றல், ஒழுக்கம், ஆத்மசக்தி, உடலுரன் வளர்க்கும் கல்வி பயிற்றவேண்டும். சிற்றின்ப நூல்கள், கதைகள் காட்சிகள், வசை மொழிகள் ஒழிக. ஊன், மது, முட்டை, வெங்காயம், அழிந்த உணவு, புகையிலை, கஞ்சா, எச்சில் உணவுகள் ஒழிக.

பசிக்குத் தக்க அளவு உண்க; புலன்களை அடக்குக; பிராணயாமம் செய்க.

இரண்டுமணி நேரமாவது பரம்பொருள் வணக்கம் நடோறும் புரிக; சாதி வேற்றுமை யொழிக; இல்லற தருமத்தை முறையுடன் போற்றுக: மனிதா! உலகை அஞ்சாது, உண்மையைக் கடைப்பிடி. வேதம் எல்லோருக்கும் பொது.—

இதுவே தயானந்தர் முழக்கம்! வாளிற்கும் நஞ்சிற்கும், தீதிற்கும் சூழ்ச்சிக்கும், மாந்தர் இகழ்ச்சிக்கும், கல்லிற்கும், கொலைஞருக்கும் அஞ்சாது, உண்மையைக் கர்ஜித்துச் சென்ற தயானந்தர், நமது உள்ளத்தில் என்றும் வாழ்க!

இச்சிறு நூலில் மகர்ஷி தயானந்தர் பெருமையைச் சுருக்கிச் சொன்னோம். "தயானந்த ஜோதி" என்ற பெரிய நூல், விரைவில் வெளிவரும். அதில் இம் மகான் பெருமை விரிவாகக் காணும். அதைப் படிக்கும் போதே தருமாவேச முண்டாகும். உலகில் ஆரிய தருமம் ஓங்கிப் பரவுக! வேதமும், வேதக் கலையும் தழைத் தோங்குக!

ஓம் தத்ஸத்